

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

یونس نگاه

۰۸ اگست ۲۰۲۲

یونس نگاه

داروی شهادت

بازی با کلمه شهید و ترویج مفهوم شهادت تنها کار جهادگرایان و تروریستان نیست. شهیددوستی بین اکثریت مردم افغانستان، دیندار و بی‌دین، رایج است. شهید برای سازمان‌های سیاسی، خانواده‌ها، قبایل و اقوام سرمایه پنداشته می‌شود. سرمایه‌هایی به مراتب ارزشمندتر از فرزندان زنده و هنرمند.

خانواده‌هایی که عکس گل‌پوش در خانه دارند، احساس خاص بودن می‌کنند. آن فرد ممکن انتحاری بوده باشد، یا قربانی انتحاری، سرباز بوده باشد، طالب بوده باشد یا یک کراچی‌وان بی‌طرف. همین که خونش ریخته و پیراهنش خونین بوده ارزشمند شده است.

این ذهنیت ریشه‌دار است و شاید تنها مذهب مقصر نباشد. چرا که کمونیست‌ها را می‌شناسیم، آدم‌های غیرمذهبی را می‌شناسیم که از تعلق به فردی که خونش ریخته شده و با جامه سرخ جهان را ترک گفته است، احساس غرور می‌کنند.

شاید این ریشه در غریزه مقاومت انسان برای بقاء داشته باشد، شاید در ترسش از نابودی ریشه داشته باشد و آدم با یادآوری جاودانگی شهید، مرگ بخشی از خود را انکار کند. تا وقتی خون تمجید شود و افتخار آورد، جنگ و کشتن را چطور می‌توان توقف داد؟ چگونه می‌توان مانع کشتار مردمی شد که کشته شدن را امتیاز بدانند؟

شاید تنها راه نجات، کار برای شرایطی باشد که در آن آدم‌های شهادت‌طلب هرچه بگویند برای خود قاتل نیابند. قانون و اداره، قاتل شدن را دشوار سازد و میلیون‌ها انسان عاشق شهادت هرچه دعا کنند، نوحه بخوانند و از خدای خود مرگ سرخ آرزو نمایند، به‌جائی نرسند. یعنی راه نجات آوردن دولت قانونی و دموکراتیک است، دولتی که شهادت را تبلیغ نکند و توجه مردم را به چیزهایی چون کار، سفر، تفریح، آموزش و کنجکاوای در طبیعت هدایت نماید.